

Skryté dejiny štyridsiateho verša – číslo dvadsaťdeväť

Ezechiel číslo desať

Jeff Pippenger

2026-08-31

V knihe Ezechiel sa nachádza mnoho úžasných a dôležitých prorockých línií a právd. Spomedzi biblických zobrazení prorokov v chráme je Ezechiel tým, ktorý nad všetkých ostatných označuje kolesá uprostred kolies. Tieto kolesá podľa sestry Whiteovej predstavujú zložitú súhru ľudskej činnosti, znázorňujúcu sled udalostí v čase neskorého dažďa. Tieto udalosti prorok predstavuje vtedy, keď sa sám stáva súčasťou proroctva v podobenstve vyjadrenom skutkom, ako napríklad keď Ezechiel leží na svojom ľavom a potom pravom boku vo vyobrazení obliehania Jeruzalema v štvrtej kapitole. Jestvuje aj trinásť konkrétnych dátumov, ktoré načrtávajú dejiny Ezechiela a tým poskytujú medzníky obdobia neskorého dažďa, keď je spečatovaných sto štyridsaťštyri tisíc. Pravdy sú sprostredkované nielen prostredníctvom dátumov, ale aj číslami, ako sú sedemnášť, devätnásť, dvadsaťpäť, sedemdesiat, štyridsať, tristo deväťdesiat a, samozrejme, tridsať. Ďalším číslom, ktoré je azda najdôležitejším číslom v knihe Ezechiel, je číslo stopäťdesiat. A predsa sa číslo stopäťdesiat v knihe Ezechiel nenachádza. Napriek tomu — riadok na riadok — tam je.

Číslo sto päťdesiat je prorocky vložené do línie obliehania a obliehanie je osobitnou prorockou líniou; alebo ak chcete, obliehanie je koleso. Prorocká línia dejín bude vždy obsahovať alfu i omegu, a tým sa musia charakteristiky alfy a omegy prejaviť na začiatku i na konci línie, inak to nie je línia. Udalosťou alfa obliehania bola smrť Ezechielovej manželky a koncom obliehania bola smrť nevesty Kristovej, ako je to znázornené zničením Jeruzalema.

A ja, Ján, som videl sväté mesto, nový Jeruzalem, zostupovať z neba od Boha, pripravené ako nevestu ozdobenú pre svojho ženicha. A počul som veľký hlas z neba, ktorý hovoril: Hľa, príbytok Boží je s ľuďmi, a bude prebývať s nimi, a oni budú jeho ľuďmi, a sám Boh bude s nimi a bude ich Bohom. A Boh zotrie každú slzu z ich očí; a smrti už viac nebude, ani žiaľu, ani náreku, ani bolesti už viac nebude, lebo prvé veci sa pominuli. A ten, ktorý sedel na tróne, povedal: Hľa, všetko tvorím nové. A povedal mi: Píš, lebo tieto slová sú pravdivé a verné. A povedal mi: Stalo sa. Ja som Alfa i Omega, počiatok i koniec. Tomu, kto žízni, dám zadarmo z prameňa vody života. Kto zvíťazí, zdedí všetko; a ja mu budem Bohom a on mi bude synom. Ale bojazliví a neveriaci a ohavní a vrahovia a smilníci a čarodejníci a modloslužobníci a všetci luhári budú mať svoj podiel v jazere, ktoré horí ohňom a sírou; to je druhá smrť. A prišiel ku mne jeden zo siedmich anjelov, ktorí mali sedem čiaš plných siedmich posledných rán, a hovoril so mnou takto: Pod', ukážem ti nevestu, manželku Baránkovu. Zjavenie 21:2–9.

Ezechielova manželka zomiera na samom začiatku obliehania a je tam označená za „žiadúcnosť“ Ezechielových „očí“; a pri zničení Jeruzalema opísanom v tej istej kapitole je Jeruzalem označený za „žiadúcnosť“ očí Izraela.

A opäť, v deviatom roku, v desiatom mesiaci, na desiaty deň mesiaca, zaznelo ku mne slovo Hospodinovo: ... Potom zaznelo ku mne slovo Hospodinovo: Syn človeka, hľa, jediným úderom ti odnímam túžbu tvojich očí; ale nebudeš smútiť ani plakať, ani ti nebudú tiecť slzy. Vzdychaj potichu, za mŕtvym nekonaj smútočný obrad; uviaž si na hlavu svoj turban a obuj si obuv na nohy, nezahaľuj si pery a nejedz chlieb od ľudí. A hovoril som ráno k ľudu, a večer moja žena zomrela; a ráno som urobil, ako mi bolo prikázané. Vtedy mi ľud povedal: Neoznámíš nám, čo to pre nás znamená, že takto konáš?

Potom som im odpovedal: Slovo Hospodinovo ku mne prišlo takto: Povedz domu Izraelovmu: Takto vraví Pán, Hospodin: Hľa, znesvätím svoju svätyňu, pýchu vašej sily, potešenie vašich očí a to, čo vaša duša ľutuje; a vaši synovia i vaše dcéry, ktorých ste zanechali, padnú mečom. A urobíte tak, ako som urobil ja: nezakryjete si pery ani nebudete jesť chlieb ľudí. A svoje turbany budete mať na hlavách a svoju obuv na nohách; nebudete smútiť ani plakať, ale budete hynúť pre svoje neprávosti a bedákať jeden pred druhým.

A tak vám bude Ezechiel znamením; podľa všetkého, čo urobil, urobíte aj vy. A keď sa to stane, spoznáte, že ja som Pán, Hospodin. A ty, syn človeka, či to nebude v ten deň, keď im odnímam ich silu, radosť ich slávy, túžbu ich očí a to, na čo upierajú svoju myseľ, ich synov a ich dcéry, že v ten deň príde k tebe ten, kto unikol, aby ti to oznámil do tvojich uší? V ten deň sa otvoria tvoje ústa tomu, ktorý unikol, a budeš hovoriť a nebudeš už viac nemý. A budeš im znamením; a spoznajú, že ja som Pán. Ezechiel 24:1, 15–27.

Alfou obliehania je smrť Ezechielovej túžby a omegou je smrť túžby Izraela.

Počúvanie, ale nepočutie

Päťkrát sú starší alebo ľud určitým spôsobom predstavení tak, že počúvajú Ezechiela. V Ezechielovi 8:1 sedia judskí starší pred ním. V Ezechielovi 14:1 starší prichádzajú a sedia pred ním. V Ezechielovi 20:1 prichádzajú starší Izraela dopytovať sa Hospodina. V Ezechielovi 37:18 Boh hovorí Ezechielovi: „Keď k tebe prehovorí synovia tvojho ľudu a povedia: Či nám neoznámíš, čo týmto mieniš?“ V dvadsiatej štvrtej kapitole sa ľud pýta priamo: „Či nám nepovieš, čo pre nás znamenajú tieto veci, ktoré robíš?“ V každom z týchto piatich prípadov sú starší alebo ľud v laodicejskom stave.

A povedal: Choď a povedz tomuto ľudu: Počúvajte veru, ale nerozumejte; hľad' te veru, ale nepostrehnite. Urob srdce tohto ľudu necitlivým, zaťaž jeho uši a zavri jeho oči, aby nevidel svojimi očami a nepočul svojimi ušami a nepochopil svojím srdcom a neobrátil sa a nebol uzdravený. Izaiáš 6,9.10.

Päť znázornení ľudu, ktorý počúva, ale nepočuje, a päť znázornení ľudu, ktorý vidí, ale nevidí, sa zhoduje s piatimi krokmi tých, ktorí v Izaiášovom svedectve odmietajú vidieť a počuť.

Ale slovo Hospodinovo im bolo príkaz za príkazom, príkaz za príkazom; pravidlo za pravidlom, pravidlo za pravidlom; tu trochu a tam trochu; aby šli a padli nazad, a boli dolámaní, a chytení do osídla, a zajatí. Izaiáš 28,13.

A mnohí spomedzi nich sa potknú a padnú a budú dolámaní a zapletení do osídla a zajatí.
Izaiáš 8,15.

Znamená

V dvadsiatej štvrtej kapitole Ezechiela sa obdobie, ktoré sa začína obliehaním a smrťou Ezechielovej manželky — túžby jeho očí — končí smrťou Jeruzalema — túžby očí Izraela. Jedenapolročné obliehanie nesie pečať Alfý a Omegy a toto obdobie sa začína i končí znamením. Tak ako v Ezechielovi dvadsaťštyri, Ježiš označuje znamenie obliehania v Matúšovi dvadsaťštyri.

„Kristove slová boli vyslovené pred zástupom mnohých ľudí; ale keď bol osamote, prišli k nemu Peter, Ján, Jakub a Ondrej, keď sedel na Olivovom vrchu. ‚Povedz nám,‘ povedali, ‚kedy sa to stane? a aké bude znamenie tvojho príchodu a konca sveta?‘ Ježiš svojim učeníkom neodpovedal tak, že by oddelene hovoril o zničení Jeruzalema a o veľkom dni svojho príchodu. Opis týchto dvoch udalostí spojil. Keby bol svojim učeníkom odhalil budúce udalosti tak, ako ich videl on, neboli by schopní zniesť ten pohľad. Zo súcitu k nim spojil opis týchto dvoch veľkých kríz a ponechal učeníkom, aby ich význam skúmali sami. Keď hovoril o zničení Jeruzalema, jeho prorocké slová siahali za túto udalosť až k záverečnému požiaru v onen deň, keď Hospodin povstane zo svojho miesta, aby potrestal svet pre jeho neprávosť, keď zem odhalí svoju krv a už viac neprikryje svojich zabitých. Celá táto reč bola daná nielen pre učeníkov, ale aj pre tých, ktorí budú žiť v posledných výjavoch dejín tejto zeme.“

Obrátiv sa k učeníkom, Kristus povedal: „Dajte si pozor, aby vás nikto nezviedol. Lebo mnohí prídu v mojom mene a budú hovoriť: Ja som Kristus; a mnohých zvedú.“ Objaví sa mnoho falošných mesiášov, ktorí budú tvrdiť, že konajú zázraky, a vyhlasovať, že nastal čas vyslobodenia židovského národa. Títo zvedú mnohých. Kristove slová sa naplnili. Medzi Jeho smrťou a obliehaním Jeruzalema sa objavilo mnoho falošných mesiášov. Toto varovanie však bolo dané aj tým, ktorí žijú v tomto veku sveta. Tie isté zvody, aké sa uplatňovali pred zničením Jeruzalema, sa uplatňovali počas vekov a budú sa uplatňovať znova.

„A budete počuť o vojnách a chýroch o vojnách; hľadajte, aby ste sa nestrachovali, lebo toto všetko sa musí stať, ale ešte nie je koniec.“ Pred zničením Jeruzalema ľudia zápasili o nadvládu. Cisári boli vraždení. Tí, o ktorých sa predpokladalo, že stoja bezprostredne pri tróne, boli zabití. Boli vojny a chýry o vojnách. „Toto všetko sa musí stať,“ povedal Kristus, „ale ešte nie je koniec [židovského národa ako národa]. Lebo povstane národ proti národu a kráľovstvo proti kráľovstvu; a budú hlady, morové nákazy a zemetrasenia na rozličných miestach. Toto všetko je začiatok bolesti.“ Kristus povedal: Keď rabíni uvidia tieto znamenia, vyhlásia ich za Božie súdy nad národmi za to, že držia v otroctve Jeho vyvolený ľud. Vyhlásia, že tieto znamenia sú znakom príchodu Mesiáša. Nedajte sa oklamať; sú to začiatok Jeho súdov. Ľud hľadel na seba. Nečinili pokánie ani sa neobrátili, aby som ich mohol uzdraviť. Znamená, ktoré vydávajú za znaky svojho vyslobodenia z otroctva, sú znakmi ich záhuby.“ Túžba vekov, 628.

Obliehanie Jeruzalema v roku 66 obsahovalo znamenie, že Rím umiestnil svoje zástavy v okrsku svätyne. Ježišov výklad udalostí obdobia rokov 66 až 70 spojil zničenie v roku 70 s Jeho druhým príchodom; a s Jeho druhým príchodom je spojené znamenie.

„Čoskoro sa naše oči obrátili na východ, lebo sa objavil malý čierny oblak, asi o polovicu menší než ľudská ruka, o ktorom sme všetci vedeli, že je znamením Syna človeka.“ The Day Star, 1846.

Začiatok i koniec dejín rokov 66 až 70 po Kr. obsahujú znamenie spojené so začiatkom obliehania a zničením mesta, ktoré je v súlade so znamením alfy a omegy smrti žiadosti očí v roku 587 pred Kr. a 586 pred Kr.

Dejiny jedenapolročného obliehania sú „znamením“ pre posledné dni. Pochabé panny, predstavené v dejinách Ezechiela, nachádzajú svoj protipól v dejinách múdрых panien, ktoré v roku 66 uvideli znamenie obliehania a utiekli do bezpečia. Jedenapolročné obliehanie je znamením, ktoré zjavuje dve triedy uctievačov. Jedna trieda porozumie znameniu, druhá trieda, ktorú Izaiáš označuje ako „mnohých“, neuvidí ani nepočuje.

Mnohí a málo

Vtedy kráľ povedal sluhom: Zviažte mu ruky i nohy, vezmite ho a vyhod'te do vonkajšej tmy; tam bude plač a škripanie zubov. Lebo mnoho je povolaných, ale málo vyvolených. Matúš 22,13.14.

A tak budú poslední prvými a prví poslednými; lebo mnohí sú povolaní, ale málo vyvolených. Matúš 20,16.

Vidieť a počuť

V knihe Ezechiel je päť podobenstiev stvárnených skutkom a takisto päť ráz, keď Ezechiel hovoril k vodcom a k ľudu. Títo dvaja svedkovia označujú päť pochybých panien, ktoré sa zdráhajú „vidieť“ a zdráhajú sa „počuť“. Zdráhajú sa vidieť alebo počuť poznanie, ktoré sa rozmnožuje, keď Ježiš ako Lev z kmeňa Júdovho odpečat'uje svoje prorocké Slovo.

Svet uvidí a počuje

Všetci obyvatelia sveta a všetci obyvatelia zeme, hľad'te, keď vztýči zástavu na vrchoch; a keď zatrúbi na trúbu, počúvajte. Izaiáš 18:3.

A v ten deň budú hluchí počuť slová knihy a oči slepých budú vidieť z temnoty a zo tmy. Izaiáš 29,18.

Môj bláznivý a sprostý ľud nemá poznanie

Dokedy ešte budem vidieť zástavu a počuť zvuk poľnice? Lebo môj ľud je pochybý, nepoznali ma; sú to nerozumné deti a nemajú rozumnosť: sú múdri na páchanie zla, ale konať dobro nevedia. Jeremiáš 4:21, 22.

Oznámte toto v dome Jakobovom a rozhláste to v Judsku hovoriac: Čujte teraz toto, ó ľud bláznivý a bez rozumu; ktorí máte oči, a nevidíte; ktorí máte uši, a nepočujete. Jeremiáš 5, 20. 21.

Vzbúrený dom

I ku mne zaznelo slovo Hospodinovo: Synu človeka, bývaš uprostred domu vzbury, ktorí majú oči, aby videli, a nevidia; majú uši, aby počuli, a nepočujú, lebo sú domom vzbury. Ezechiel 12:1, 2.

Preto im hovorím v podobenstvách, lebo hľadiac nevidia a počúvajúc nepočujú ani nerozumejú. A na nich sa napĺňa proroctvo Izaiášovo, ktoré hovorí: Slyšiac budete počuť, ale neporozumiete; a hľadiac budete hľadiť, ale neuzriete. Lebo srdce tohto ľudu stuhlo a ušami ťažko počuli, a svoje oči zavreli, aby azda nevideli očami a nepočuli ušami a srdcom neporozumeli a neobrátili sa, a ja by som ich neuzdravil.

Ale blahoslavené sú vaše oči, lebo vidia; a vaše uši, lebo počujú. Lebo veru vám hovorím, že mnohí proroci a spravodliví ľudia túžili vidieť to, čo vy vidíte, a nevideli; a počuť to, čo vy počujete, a nepočuli. Matúš 13:13–17.

Staré chodníky

Takto hovorí Hospodin: „Postavte sa na cesty a hľadajte, pýtajte sa na prastaré chodníky, kde je dobrá cesta, a choďte po nej, a nájdete odpočinok svojim dušiam.“ Ale oni povedali: „Nepôjdeme po nej.“ „Ustanovil som nad vami aj strážcov, ktorí vraveli: Počúvajte zvuk trúby.“ Ale oni povedali: „Nebudeme počúvať.“ Jeremiáš 6,16.17.

Posolstvo rokov 1840–1844

„Všetky posolstvá dané v rokoch 1840–1844 majú byť teraz predkladané s naliehavosťou, lebo je mnoho ľudí, ktorí stratili správny smer. Posolstvá majú ísť ku všetkým cirkvám.“

„Kristus povedal: ‚Blahoslavené sú vaše oči, lebo vidia; a vaše uši, lebo počujú. Lebo veru vám hovorím, že mnohí proroci a spravodliví ľudia túžili vidieť to, čo vidíte vy, a nevideli to; a počuť to, čo počujete vy, a nepočuli to‘ [Matúš 13:16, 17]. Blahoslavené sú oči, ktoré videli veci, čo boli videné v rokoch 1843 a 1844.

„Posolstvo bolo dané. A nemalo by byť nijaké meškanie pri opakovaní tohto posolstva, lebo znamenia času sa naplňajú; záverečné dielo musí byť vykonané. Veľké dielo bude vykonané v krátkom čase. Čoskoro bude z Božieho ustanovenia dané posolstvo, ktoré vzrastie v mocné volanie. Potom Daniel povstane na svojom mieste, aby vydal svoje svedectvo.“ Manuscript Releases, zväzok 21, 437.

Znamenie obliehania

V knihe Ezechiel je päťkrát zaznamenané, že „predviedol“ podobenstvo, ktoré ľud odmietol vidieť, a tiež päťkrát, že „hovoril“ k tomu ľudu, ktorý odmietol počuť. Dve svedectvá predvedeného podobenstva a hovoreného slova boli predložené piatim bláznivým pannám. Jedno z predvedených podobenstiev, nachádzajúce sa v štvrtej kapitole, predstavuje „znamenie“ obliehania, ktoré varuje pred prichádzajúcou skazou. Posolstvo Ezechiela je posolstvom pre Laodiceu.

„Znamením“ daným pre Laodiceu je „znamenie obliehania“ a obliehanie posledných dní je predstavené prostredníctvom viacerých svedkov. Jediným znamením daným Židom v Kristových dňoch bolo znamenie Jonáša, ktorý predstavuje názorné podobenstvo troch dní v bruchu veľryby.

Vtedy mu odpovedali niektorí zo zákonníkov a farizejov a povedali: Učiteľ, chceme od teba vidieť znamenie. On im však odpovedal a riekol: Zlé a cudzoložné pokolenie vyhľadáva znamenie, ale nedostane iné znamenie, iba znamenie proroka Jonáša. Lebo ako bol Jonáš tri dni a tri noci v bruchu veľryby, tak bude Syn človeka tri dni a tri noci v lone zeme. Matúš 12:38–40.

Znamenie Jonáša

Jonášovo znamenie bolo podobenstvom vyjadreným skutkom o vzkriesení zo smrti. Ján predstavuje tú istú pravdu, lebo bol hodený do vriaceho kotla s olejom a vyšiel odtiaľ živý. Daniel v jame levov a traja mládenci v Nebukadnesarovej peci predstavujú vzkriesenie zo smrti. Všetci predstavujú stoštyridsaťštyritisíc, ktorí sú vzkriesení v Zjavení, v jedenástej kapitole.

„Myšlienky Spasiteľa sa teraz vrátili od rozjímania o minulosti a budúcnosti. Kým sa ľud usiloval vysvetliť si to, čo videl a počul, podľa dojmov, ktoré to naň zapôsobilo, a podľa svetla, ktoré mal, Ježiš odpovedal a riekol: Tento hlas nezaznel pre mňa, ale pre vás.“ Bol to vrcholný dôkaz jeho mesiášstva, znamenie od Otca, že Ježiš hovoril pravdu a že bol Synom Božím. Odvrátia sa Židia od tohto svedectva vysokého neba? Kedysi sa Spasiteľa opýtali: Aké znamenie nám ukážeš, aby sme videli a uverili? Počas celej služby Kristovej bolo dané nespočetné množstvo znamení; oni si však zatvorili oči a zatvrdili srdcia, aby neboli usvedčení. Vrcholný zázrak vzkriesenia Lazára neodstránil ich neveru, ale naplnil ich ešte väčšou zlobou; a teraz, keď prehovoril Otec a oni už nemohli žiadať nijaké ďalšie znamenie, ich srdcia nezmäkli a oni stále odmietali veriť.“ Spirit of Prophecy, zväzok 3, 79.

Lazár bol znamením vzkriesenia, ako ho predobrazil Jonáš v bruchu veľryby. Hlas Otca v súvislosti so vzkrieseným Lazárom predstavuje spojenie božstva a človečenstva, čo je, pravdaže, prirodzenosť Krista, ktorý na seba vzal ľudské telo. Spojenie božstva s človečenstvom je zástavou stoštyridsiatich štyritisíc a Lazár je znamením moci vzkriesenia, ktorá uskutočňuje zjednotenie Stvoriteľa so stvorením.

„Vzkriesením Lazara boli mnohí privedení k viere v Ježiša. Bolo Božím zámerom, aby Lazar zomrel a bol uložený do hrobu skôr, ako príde Spasiteľ. Vzkriesenie Lazara bolo vrcholným Kristovým zázrakom a preň mnohí oslavovali Boha.“ Manuscript Releases, zväzok 21, 111.

Lazár viedol triumfálny vstup do Jeruzalema a bol živým „znamením“ vzkriesenia, ktoré je predobrazené Jonášom.

„Lazár, ktorého telo už v hrobe podľašlo porušeniu, no ktorý sa teraz radoval zo sily slávneho mužného veku, viedol zviera, na ktorom jazdil Spasiteľ.“ Túžba vekov, 572.

Triumfálny vstup je v súlade s exeterským táborovým zhromaždením, ktoré bolo alfa naplnením podobenstva o desiatich pannách, a tým uvádza „znamenie“ Jonáša a Lazára do súladu s omegou a dokonalým naplnením ohlasovania posolstva: „Hľa, Ženích prichádza!“

„Často sa odvolávam na podobnosť o desiatich pannách, z ktorých päť bolo múdrych a päť nerozumných. Toto podobnosť sa naplnilo a naplní do poslednej litery, lebo má osobitné uplatnenie pre tento čas a podobne ako posolstvo tretieho anjela sa naplnilo a bude aj naďalej prítomnou pravdou až do konca času.“ Review and Herald, 19. august 1890.

Jonáš, Lazár a Samuel Snow, ktorí prišli neskoro na táborové zhromaždenie v Exeteri, sa zhodujú s Ezechielovým „znamením obliehania“. Lazár viedol Krista do Jeruzalema na oslíkovi.

„Bates bol jedným z významných vodcov na táborovom zhromaždení v Exeteri (New Hampshire) v auguste 1844, keď bolo po prvý raz predstavené ‚pravé polnočné volanie‘. Stalo sa, že Bates bol kazateľom určeným na to ranné zhromaždenie v tábore. Napomínal svojich poslucháčov, aby zostali verní, a pokojne ich uisťoval, že Boh ich iba skúša, že sa nachádzajú v čase meškania, a vyjadroval podobné myšlienky, keď Samuel S. Snow prirástol do tábora na koni. Snow si sadol vedľa svojej sestry, pani Johna Coucha, a znovu vyslovil svoje presvedčenie, že Kristus sa zjaví v určenom čase. Hlboko pohnutá pani Couch prekvapila zhromaždených tým, že vstala a vyhlásila: ‚Tu je muž s posolstvom od Boha!‘“ Leroy Froom, The Prophetic Faith of our Fathers, zväzok 4, 549.

V apríli 1521 cestoval Martin Luther na ríšsky snem do Wormsu na voze ťahanom koňmi, kde odmietol pápežské tradície a zvyklosti a vyhlásil: „Ak nebudem presvedčený svedectvom Písma alebo jasným rozumovým dôvodom... nemôžem a nebudem nič odvolávať, pretože nie je ani bezpečné, ani správne konať proti svedomiu. Tu stojím. Nemôžem inak. Boh mi pomáha. Amen.“

Tak ako farizeji odporovali Kristovmu triumfálnemu vstupu, pápežské autority odporovali Lutherovmu vstupu. Luther si potom zmenil meno (symbol spečatenia) a bol ukrytý, kým prekladal Nový zákon do nemeckého jazyka. Jeho vystúpenie na ríšskom sneme vo Wormse predobrazovalo Polnočné volanie, ktoré viedlo k výnosu smrti zo strany cirkevno-štátnych autorít tej doby, a tak predobrazovalo nedeľný zákon. Po desiatich mesiacoch v úkryte pod menom „Junker Jörg“ sa hrozba zo strany autorít zmenila, a to do veľkej miery na dva vojenské problémy, ktorým čelil skazený Karol V. Tými dvoma vojenskými hrozbami boli Francúzsko a islam, predstavujúce to isté bezbožné spojenectvo socializmu a islamu, ktoré dnes stojí proti ľudstvu.

„Dielo Boha na zemi vykazuje od veku k veku pozoruhodnú podobnosť v každej veľkej reformácii alebo náboženskom hnutí. Zásady Božieho zaobchádzania s ľuďmi sú vždy tie isté. Významné hnutia súčasnosti majú svoje obdoby v minulosti a skúsenosť cirkvi v predošliých vekoch obsahuje poučenia veľkej hodnoty pre našu dobu.“ The Great Controversy, 343.

Osol vedený Lazárom priviedol Krista do Jeruzalema, koč ťahaný koňom priviezol Luthera na ríšsky snem vo Wormse a kôň priviedol Snowa na táborové zhromaždenie v Exeteri, čím označil osla i koňa, oboch príslušníkov čeľade „Equidae“ v rode „Equus“, za znamenie posolstva Polnočného volania.

Plesaj od radosti, dcéra Siona; jasaj, dcéra Jeruzalema: hľa, tvoj Kráľ prichádza k tebe: je spravodlivý a prináša spasenie; pokorný a jazdí na oslovi, na osliatku, žriebäti oslice. Zachariáš 9:9.

Znamením posolstva Polnočného volania je príchod osla alebo koňa, oboch symbolov islamu. Vyvolený posol pravého posolstva polnočného volania prišiel na koni v súlade s Kristovým príchodom na oslovi. „Obliehanie“ v posledných dňoch je vyznačené naplnením identifikácie Ellen Whiteovej, že mesto Nashville má byť zasiahnuté „ohnivými guľami“.

Prečo sa obliehanie začína pri ohnivých guľach Nashvilleu? Je to preto, že islam je v prorockom Božom Slove znázornený oslom a koňom?

Smyrna

Cisár Nero označuje začiatok cirkvi v Smyrne, keď bolo mesto Rím v roku 64 vypálené. Tento dátum označuje začiatok prenasledovania kresťanskej cirkvi, uskutočňovaného počas obdobia dvestopäťdesiatich rokov, ktoré sa skončilo Milánskym ediktom v roku 313. Utvorenie obrazu šelmy predstavuje alfa medzník, ktorý uvádza obdobie končiace sa omega medzníkom, predstavovaným znamením šelmy pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone. Toto obdobie je označené ako začínajúce „ediktmi“.

„Ak chce čitateľ porozumieť prostriedkom, ktoré budú použité v čoskoro prichádzajúcom zápase, stačí mu sledovať záznam o prostriedkoch, ktoré Rím použil na ten istý cieľ v minulých vekoch. Ak chce vedieť, ako budú pápeženci a protestanti zjednotení postupovať voči tým, ktorí odmietajú ich dogmy, nech uvidí ducha, ktorého Rím prejavil voči sobote a jej obhajcom.

„Kráľovské edikty, všeobecné koncily a cirkevné nariadenia podporované svetskou mocou boli krokmi, ktorými pohanský sviatok dosiahol svoje čestné postavenie v kresťanskom svete. Prvým verejným opatrením vynucujúcim zachovávanie nedele bol zákon vydaný Konštantínom. (321 po Kr.; pozri poznámku v dodatku k strane 53.) Tento edikt vyžadoval, aby obyvatelia miest odpočívali v ‚ctihodný deň slnka‘, no vidiečanom dovoľoval pokračovať v poľnohospodárskych prácach. Hoci to bol v podstate pohanský zákon, cisár ho presadzoval po svojom formálnom prijatí kresťanstva.“ Veľký spor, 574.

Prvým kráľovským ediktom, ktorý označil prechod od cirkvi Smyrny k cirkvi Pergama, bol Milánsky edikt z roku 313. Predstavoval prvý krok, ktorý viedol k prvému nedeľnému zákonu z roku 321. Zničenje Jeruzalema je predobrazom nedeľného zákona a dvaja prorockí svedkovia označujú obliehanie, ktoré zničeniu predchádzalo. Tieto dve obliehania, predstavené tretím obliehaním Babylonu v roku 587 pred Kr. a druhým obliehaním Ríma v roku 70, ukazujú, že medzník, ktorý predchádza medzníku nedeľného zákona, je prorockým obliehaním.

Nebukadnesar obľahol Jehojakima, potom Jehojachina a napokon Cedekiáša. Cestius obľahol mesto v roku 66 a naplnil znamenie, ktoré Ježiš dal cirkvi, tak ako tretie obliehanie v roku 587 pred Kr. nieslo znamenie smrti Ezechiellovej manželky. Medzníkom, ktorý predchádza zničeniu Jeruzalema, je obliehanie, a je to aj „znamenie“. Medzníkom, ktorý predchádzal nedeľnému zákonu roku 321, bol Milánsky edikt, v ktorom došlo k prechodu od cirkvi (Smyrna), ktorá nemá nijaké odsúdenie, k Pergamu, symbolu skompromitovanej cirkvi.

Milánsky edikt je teda začiatkom prorockého obliehania a je aj znamením. Zároveň označuje miesto, kde laodicejské hnutie sto štyridsaťštyritisíc prechádza do filadelfského hnutia sto štyridsaťštyritisíc.

Filadelfia a Smyrna predstavujú jediné dva zbory zo siedmich zborov v Zjavení, ktoré nemajú nijaké odsúdenie. Táto skutočnosť následne určuje tento prechod ako prechod cirkvi bojujúcej k cirkvi víťaznej. Tento prechod sa zhoduje s Milánskym ediktom, kde hnutie posledných dní sto štyridsiatich štyroch tisíc sa stáva tým ôsmym zborom, ktorý je zo siedmich. Filadelfia a Smyrna sú tiež jediné dva zbory, ktoré zápasia s tými, ktorí tvrdia, že sú Židia, ale v skutočnosti sú zo synagógy satanovej.

Tento medzník roku 313 sa takisto zhoduje s táborovým zhromaždením v Exeteri, ktoré sa konalo od 12. do 17. augusta 1844. Keď sa toto táborové zhromaždenie skončilo, posolstvo sa prehnalo pozdĺž východného pobrežia Spojených štátov ako prílivová vlna, až kým sa 22. októbra 1844 nezavreli dvere.

„Ako prílivová vlna sa toto hnutie prehnalo krajinou. Šírilo sa z mesta do mesta, z dediny do dediny a prenikalo aj do odľahlých vidieckych oblastí, až kým sa čakajúci Boží ľud celkom neprebudil. Fanatizmus mizol pred týmto ohlasovaním ako ranný mráz pred vychádzajúcim slnkom. Veriaci videli, ako sa ich pochybnosti a rozpaky rozplývajú a ako ich srdcia oživujú nádej a odvaha. Toto dielo bolo prosté tých krajností, ktoré sa vždy prejavujú tam, kde je ľudské vzrušenie bez usmerňujúceho vplyvu Božieho slova a Ducha. Svojím charakterom sa podobalo obdobiam pokorenia a návratu k Pánovi, ktoré v starovekom Izraeli nasledovali po posolstvách napomenutia od Jeho služobníkov. Nieslo znaky, ktoré v každom veku označujú Božie dielo. Bolo v ňom málo extatickej radosti, skôr hlboké skúmanie srdca, vyznávanie hriechu a zriekanie sa sveta. Príprava na stretnutie s Pánom bola bremenom úzkostlivo zápasiacich duší. Bola tam vytrvalá modlitba a bezvýhradné zasvätenie Bohu.“ Veľký spor vekov, 400, 401.

Zatvorenie dverí 22. októbra 1844 je predobrazom čoskoro prichádzajúceho nedel'ného zákona a medzník, ktorý predchádzal zatvoreným dverám 22. októbra, bolo táborové zhromaždenie v Exeteri. Táborové zhromaždenie v Exeteri sa teda zhoduje s Milánskym ediktom. Zhoduje sa aj s Kristovým triumfálnym vstupom.

„Polnočný krik nebol šírený ani tak prostredníctvom argumentov, hoci dôkaz zo Svätého písma bol jasný a presvedčivý. Spreádzala ho podnecujúca moc, ktorá pohýňala dušou. Nebolo tam pochyb, nebolo nijakého spochybňovania. Pri príležitosti Kristovho triumfálneho vstupu do Jeruzalema sa ľud, zhromaždený zo všetkých častí krajiny, aby slávil sviatok, hrnul na Olivový vrch, a keď sa pripojil k zástupu, ktorý spreádzal Ježiša, zachvátila ho inšpirácia tej chvíle a pomohol zosilniť volanie: ‚Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom!‘ [Matúš 21,9.] Podobným spôsobom aj neveriaci, ktorí prichádzali na adventistické zhromaždenia — niektorí zo zvedavosti, iní len preto, aby sa posmievali — pocítili presvedčajúcu moc spreádzajúcu posolstvo: ‚Hľa, Ženích prichádza!‘“ Spirit of Prophecy, volume 4, 250.

Milánsky edikt označuje prorocké obliehanie, ktoré bolo predobrazené Nabuchodonozorom v roku 587 pred Kr. a Cestiom v roku 66. Tieto dve obliehania viedli k zničeniu Jeruzalema v rokoch 586

pred Kr. a 70. Obliehanie pod vedením Cestia sa skončilo a o tri a pol roka neskôr bolo obliehanie obnovené pod Titom, čím sa poskytuje prorocké obdobie, ktoré sa začína alfa rímskym vládcom a končí omega vládcom. Tieto tri a pol roka predstavujú pošliapavanie Jeruzalema pápežstvom a čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon, keď sa smrteľná rana pápežstva uzdraví a ono bude opäť vládnuť tri a pol symbolického roka.

Ale nádvorie, ktoré je mimo chrámu, vynechaj a nemeraj ho, lebo je vydané pohanom; a sväté mesto budú šliapať štyridsaťdva mesiacov. Zjavenie 11,2.

V roku 538 a potom opäť pri prichádzajúcom nedeľnom zákone sa začína pošliapavanie Jeruzalema. Tieto dva nedeľné zákony boli znázornené rokom 321, keď Konštantín Veľký vydal prvý nedeľný zákon. V roku 538 bolo pápežstvo zmocnené prenasledovať (pošliapavať) Božiu cirkev po dobu tri a pol roka, ako to predstavujú dejiny od Cestia po Títa. V roku 538 pápežstvo prijalo nedeľný zákon na treťom koncile v Orléanse. Čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon určuje čas, keď je pápežstvo opäť zmocnené pošliapavať chrám (prenasledovať).

Rok 313 označuje prvý edikt, ktorý viedol k prvému nedeľnému zákonu v roku 321. Potom v roku 330 bola ríša prorocky rozdelená na východ a západ, čím sa označil omega záver druhého obdobia pápežského prenasledovania v trvaní „štyridsaťdva“ symbolických mesiacov — obdobia prenasledovania a pošliapavania, ktoré sa začalo pri alfa nedeľnom zákone v Spojených štátoch.

A tretí anjel ich nasledoval a volal mocným hlasom: Ak sa niekto klania šelme a jej obrazu a prijíma jej znamenie na svoje čelo alebo na svoju ruku, aj ten bude piť z vína Božieho hnevu, nalievaného bez primiešania do kalicha jeho rozhorčenia; a bude mučený ohňom a sírou pred svätými anjelmi a pred Baránkom. A dym ich múk vystupuje na veky vekov; a nemajú odpočinku vodne ani v noci tí, ktorí sa klaňajú šelme a jej obrazu, a každý, kto prijíma znamenie jej mena. Tu je trpezlivosť svätých; tu sú tí, ktorí zachovávajú Božie prikázania a vieru Ježišovu. Zjavenie 14:9–12.

Rovina

Latinský význam slova „Milan“ znamená stred roviny. Uprostred východu a západu, v roku 313, hľadal Konštantín zo západu spojenectvo s Liciniom z východu. Edikt predstavoval pokus priviesť východ a západ k jednote a bol ratifikovaný zmluvným manželstvom, keď sa Konštantínova nevlastná sestra Konštancia vydala za Licinia. A predsa, tak ako prvé zmluvné manželstvo z Daniela jedenásť medzi severnými Seleukovcami a južným Ptolemaiom, aj toto manželstvo bolo predurčené na zlyhanie, keďže sa naplnilo staré príslovie, ktoré hovorí: „východ je východ a západ je západ, a nikdy sa tie dve nestretnú.“

Rok „330“ je priamo predstavený v Danielovi 11, verše 24, 27 a 29. Tým sa sedemnáť rokov od roku 313 do roku 330 uvádza do prorockej línie Daniel 11 a z prorockej nevyhnutnosti sa tým toto zmluvné manželstvo východu a západu v roku 313 označuje za paralelu k prvému zmluvnému manželstvu v tej istej kapitole.

„Proroctvo v jedenástej kapitole Daniela takmer dosiahlo svoje úplné naplnenie. Veľká časť dejín, ktoré sa odohrali pri napĺňaní tohto proroctva, sa zopakuje.“ Manuscript Releases, číslo

Antiochus II. Theos, ktorý vládol v rokoch 261–246 pred Kr., odložil svoju prvú manželku Laodiku I. pre Bereniku, dcéru egyptského Ptolemaia II. Filadelfa. Toto manželstvo bolo súčasťou mierového urovnania, ktoré v roku 252 pred Kr. ukončilo druhú sýrsku vojnu. Keď potom Konštantín v roku 324 porazil Licinia, manželstvo sa skončilo, tak ako sa skončilo aj manželstvo Antiocha a Bereniky, keď Laodika, prvá manželka, otráвила Antiocha v roku 246 pred Kr. Manželstvo, ktoré označilo koniec druhej sýrskej vojny, a vražda Antiocha, a potom Bereniky, jej dieťaťa a egyptského sprievodu označili začiatok tretej sýrskej vojny. Zmluvné manželstvo roku 313 ukončilo obdobie prenasledovania predstavované cirkvou v Smyrne a začalo obdobie kompromisu predstavované cirkvou v Pergame.

Manželstvo na začiatku seleukovských dejín bolo predobrazom zmluvného manželstva na konci Seleukovskej ríše, keď Antiochos Veľký dal svoju dcéru Kleopatru I. Ptolemaiovi V. Epifanovi. Sobáš sa uskutočnil v Ráfii roku 193 pred Kr., no spojenectvo sa čoskoro skončilo, ako sa skončilo aj prvé zmluvné manželstvo medzi kráľom severu a kráľom juhu. Alfa a omega zmluvné manželstvá Seleukovskej ríše sú predobrazom zmluvného manželstva zaznamenaného neskôr v prorockých dejinách Daniela jedenásť, keď Oktavián dal svoju sestru Oktáviu Minor Markovi Antoniovi roku 40 pred Kr. Marek Antonius a Oktavián zápasili o moc nad východnými a západnými oblasťami Ríma; tento mocenský zápas vypukol roku 44 pred Kr. zavraždením Júlia Cézara. Brundízijská zmluva bola ustanovená pri tomto manželstve roku 40 pred Kr. a o osem rokov neskôr, roku 32 pred Kr., Marek Antonius formálne rozviedol Oktáviu a priviedol bitku pri Aktiu roku 31 pred Kr., kde obaja, Marek Antonius i Kleopatra (tá úplne posledná Kleopatra), prišli ku svojmu koncu.

Omega manželská zmluva Seleukovskej ríše uviedla prvú Kleopatru, ktorá bola predobrazom poslednej Kleopatry, ktorej rodová línia vytvorila spojenie k prorockej alfa manželskej zmluve Rímskej ríše v roku 40 pred Kr. Tieto tri zmluvné manželstvá sú predobrazom zmluvného manželstva Milánskeho ediktu. Milánsky edikt označuje začiatok prorockého obliehania, predstavuje prorocké znamenie, označuje prechod spravodlivej cirkvi k nespravodlivej cirkvi, a tak sa zhoduje s hádankou ôsmeho, ktorý je zo siedmich. Označuje zmluvné manželstvo, ktoré ukončuje vojnu, až do rozvodu tohto zmluvného manželstva, čím sa tak označuje začiatok vojny. V týchto dvoch rímskych manželstvách rozvod urýchlňuje zjednotenie ríše. Rok 313 takisto označuje táborové zhromaždenie v Exeteri, kde sa začína ohlasovanie posolstva Polnočného volania a vedie k zavretým dverám 22. októbra.

V nasledujúcom článku budeme ďalej uvažovať o týchto pravdách.